

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

j e d n o m

Kako da ostanu
stvari moje čiste
čiste i uredne da ostanu
iza moje smrti

Kako nakon smrti moje
prostor ovaj da ostane
čist i nijem
i sve stvari koje su mi još do maločas
(maločas prije moje smrti)
bile po mjeri
kako da ih ostavim
u redu da ostanu
čiste od moje smrti

Kako ovako da ostavim
pisaći stol na primjer
stroj u položaju mirno
i bijel papir u njem
spreman da otrpi
lijevo od njeg pepeljara
opušci maločas prosuti
(maločas samo prije moje smrti)
a desno, sasvim desno od svih ovih malodušnosti
olovka; zašiljena nostalgija na njenom vrhu
(o kako davno, davno bijehu olovke naše
davno prije moje smrti)

Eto tako stol
i stvari uredne
suvišne bačene
na mome pisaćem stolu

A u ormaru? o u toj strogoj intimi
sve čisto i bijelo
rublje intimno ponajprije

a potom ovratnik kaputa čist
o kako kemijski čist
na tankoj vješalici

Ormara dosta i njegovih strogih tajni

U polici
o u toj dragoj kućici
sve krotko i húlno
knjige uredno oprasene
one na posudbu vraćene
poneko pismo u njima zagubljeno
u privatnim naravno
ono na primjer zbogom devojko
pa redovi i ulomci podvučeni
sve istina do istine dakako
negdašnje ljepote i mudrosti
(mojoj je smrti svejedno
dakako svejedno)

Posljednja kupljena knjiga kraj uzglavlja
do kraja pročitana
napisana pisma za dug, za hvalu, za oprost,
ili za. . .
na pošti već
i preostala dugovanja

Cipele očišćene kao za svečanost
svetkovni glanc na njima
(hm, baš svetkovni)
pojedena ručak skuhan od jučer
nakon naporna dana
u uredu da se ne zaboravi
uredno složeni akti
pošteno zarađena plaća

Gle nit je na čarapi pocijepana
kupiti brzo novu
očešljati kosu
dezodoranom se osvježiti
ili čistom vodom

nokte turpijom zaobliti još jednom
kako je sve to red
kako je to već red po urednosti
pa još jednom sve to
maločas
maločas samo prije moje smrti

I kako onda što prije
(maločas nakon smrti moje)
kako da me čiste po mjeri mi
stvari moje do maločas
kako da me zaborave

Kako sve to?
Lahko! *
Kad bi vremena bilo
na umiranje
na vrijeme stići

Sarajevo, 26.10.77.

* Pjesma je objavljena u književnom časopisu "ŽIVOT", Broj 1. 1978. pod prezimenom Salihbegović. Uz njeno objavljivanje vezana je jedna anegdota, koja mi i sad zvonko zvoni u sjećanju. Uistinu zvoni, jer kao da i sad čujem riječi moje tadašnje "prijateljice", ironičnog imena Vera, novinarka, koja mi u tom povodu prigovara da "ne mogu ići zajedno u jednoj pjesmi (tako moderna riječ) dezodoran i (tako zastarjela) lahko". Sic! Kako je olahko komunistička moderna brisala sa lica zemlje zastarjelu "muslimansku" leksiku, i s njom omraženo slovo **h**. Sic! dodajem i danas, po stotinu puta, uz sad već "demokratski" dopuštenu dovu: "Bože, spasi moj um!". Toj se dovi, tj. zamolbi Bogu, utječem u svim vremenima i stanjima kad me ljudska glupost dovodi do ne/svijesti. I kao da stupidnosti i nema kraja!

n a d a

Da su sve stvari jednom započete
dovršene
Svijet ovaj ne bi bio
tek malena oaza u pustinjama
Ruža bi isklesala lik
iz glogova trna

Vitka linija muzike što sniva
kozmičku ravnodušnost sačuvala bi
maloga artistu na žicama
od pada

Da su sve stvari jednom započete. . .
za ambis ne bi bilo mjesta
svaka bi ruka dosegla nekog
i svaki neko imao bi znamen
vlastita savršenstva

Da su sve stvari jednom započete
dovršene
svijet ovaj ne bi bio
zadnji prag za vječnost
a na pragu snivala bi
tvrdokorna suština
bivša putovanja

(Pjesma je prvi put recitirana u Muzeju književnosti BIH, Sarajevo, 1978?)